

mindst med de militære Ministre. Hvad er deres Program? Det er sikkert nok, at vi her fra vor Side ikke ønske at bevilge større Midler til vort Militærvæsen, end den nuværende Ordning strengt fordrer, og en af Grundene dertil er sikkert ogsaa den, at vi ikke have saa megen Tro til, at den nuværende Ordning er den heldige. Den nuværende Ordning grunder sig jo paa mange Lové, den grunder sig paa Hærloven og Tillæg til Hærloven og Tillæg til Tillæg igen. Vi ere ikke klar over, at det just er den heldigste Ordning, man her har valgt. Tværtimod, vi for vort Vedkommende tro, at man for en mindre Sum Penge kunde komme til en mere betryggende Ordning af vort Forsvar baade til Lands og til Vands. Jeg ved ikke, hvorledes de militære Ministre i den Henseende stille sig, navnlig den højtærede Krigsminister, om han ønsker at blive ved det bestaaende, eller han vil noget andet, og hvilket andet han da vil. Vi fra vor Side ere villige til at komme til en endelig Ordning her, vi ønske ikke stadig Aar for Aar at kæmpe om disse Spørgsmaal ved Bevillingerne paa Finansloven. Vi tro, det var bedre for samtlige Parter, om man kom til nogenlunde Ro ogsaa i disse Spørgsmaal. Det viste vi i Fjor, da vi i Fællesudvalget ønskede at faa Spørgsmaalet drøftet i en Kommission. Det vilde man ikke den Gang tage imod. Jeg ved ikke, om dette Forslag kommer op igen nogen Sinde, om man vil gaa den Vej eller andre Veje, men sikkert er det, at det vilde være heldigt for alle Parter, ogsaa for Forsvaret her i Landet, om man kom til en Ordning af disse Forhold og skabte Landet nogen Ro.

Nu har jeg saaledes mindet om de Grunde, der kunde være for, at de smaa Forventninger næres her over for denne Rigsdagssamling, og jeg tror, at adskillige af disse Grunde ere vel værd at lægge Mærke til. Men det kan jo se graat ud og dog blive godt, man ved jo ikke, om den nuværende Rigsdagssamling fortjener Overskriften „Små Forventninger“, det vil Fremtiden først vise. Historien skriver man ikke forud, men bagefter, naar Vinteren er forbi, kunne vi se, hvordan det er. Jeg føler mig overbevist om, at hvad der end kan ske her i denne Vinter, vil Venstre fra sin Side gjøre sit til, at der kan komme noget godt ud af Arbejdet her, vi ville med Villighed arbejde sammen med de Partier, vi komme til at arbejde sammen med, vi ville med Villighed forhandle for at skaffe noget godt ud af denne Rigsdagssamling, og forhandle til alle Sider,

med Landsting, med Regering, med Højre, med de moderate, med Socialdemokraterne, vi ønske, at alle Partier sammen med os ville tage Arbejdet op til at naa Fremskridt her i Landet, til at naa noget godt for vort Samfund. Lad ogsaa være, at det ikke bliver store Skridt, vi komme til at tage, blot det gaar fremad og fremad, saa tage vi de smaa Skridt med. For hvad vil det sige, at man tager smaa Skridt fremad? Det betyder jo ikke saa meget, at det er smaa Skridt, for det betyder jo blot, at man kommer til at tage nogle flere Skridt. Blot det gaar fremad, ere vi med. Men gaar det ikke fremad, siger jeg, ville vi heller blive staaende, hvor vi staa, indtil Tiden kommer, da der er Villighed fra alle Sider til igen at komme til at tage Arbejdet op og gaa frem.

Jeg skal ikke dvæle videre ved alle Finanslovens Enkeltheder, jeg tror ikke, at første Behandling er det rette Sted dertil. Finansloven indeholder saa mange Enkeltheder, der bedst drøftes, dels gennem Udvalg, dels ved anden Behandling, og jeg skal derfor til Slutning indskrænke mig til at anbefale Forslagets Overgang til anden Behandling. Senere kommer saa Spørgsmaalet, om det skal i Udvalg eller ikke.

Bojsen: Baade den højtærede Finansminister og Konseilspræsident og den ærede Taler, der nu havde Ordet, have beskæftiget sig med Spørgsmaalet om Balance for Finansloven, og det er jo ogsaa en meget naturlig Genstand for Overvejelse ved denne Lovs 1ste Behandling. Men de to Talere kom ikke til samme Resultat, og Forskellen er jo ret betydelig, idet den ærede sidste Taler er tilbøjelig til at regne med et Overskud af en halv Snes Millioner, den højtærede Finansminister kun med 4 Millioner, Jeg vilde henstille, om det ikke var muligt, at vi kunde enes om en vis fælles Beregningsmaade af Balancen paa Budgetterne, og skal minde om, hvad jeg for øvrigt tror, jeg har bemærket tidligere, at vi i den Henseende have en Tradition fra Fortiden, hvor man ligeledes i lange Tider havde været i Tvivl om Beregningsmaaden, men det fæstnede sig efterhaanden saaledes, at i en lang Aarrække vare alle paa det rene med Grundlaget for disse Beregninger. Grundlaget var da dette, at man regnede de ordinære Indtægter og Udgifter mod hinanden, at man altsaa udelod § 9 og til Dels § 27, dog at man for en naturlig og rimelig Statshusholdnings Skyld medregnede de ordinære Afdrag paa Statsgælden som ordinær Udgift, endskønt